

Unitat per a culminar el procés cap a la República Catalana

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 18 de maig de 2024

Malgrat no ser un expert en valoracions de resultats electorals i molt menys tenir cap vareta màgica per predir allò que ara més preocupa, els pactes postelectorals i investidures, em crec amb el dret de dir-hi la meva. La nit electoral de diumenge no va donar resultats gaire diferents dels que pronosticaven les enquestes, o sigui que ningú no s'ha de mostrar gaire sorprès ni molt menys escandalitzat. Una altra cosa són les il·lusions que cadascú s'hagués pogut fer. Aquell escó que ballava a la circumscripció de Lleida per pocs centenars de vots s'hagués pogut recuperar si no fos perquè, sorprenentment, han invalidat per defectes formals gran part del vot exterior que els experts deien que era "puigdemontista". Assenyalem, però, d'entrada, el marc jurídic de les eleccions. Catalunya no té llei electoral per culpa dels partits majoritaris a qui sembla no interessar. Què podria fer variar els resultats si la tinguéssim? No em considero capacitat per respondre, però crec que si tinguéssim una llei electoral que contemplés, entre altres coses, les llistes obertes, la capacitat de triar dels electors seria més àmplia i, per tant, els resultats electorals més propers al desig democràtic de la ciutadania. Vagi aquest apunt per endavant.

Permeteu-me una opinió molt personal. Entre els caps de llista que es presentaven a les eleccions que ens ocupen, només en trobo un amb capacitat de lideratge: Carles Puigdemont. Sí, ja ho he dit, és una opinió personal, però també és cert que no és una opinió aïllada, sinó que és compartida per molts ciutadans; el que no puc fer és quantificar quants. Deixant de banda el cas del president Pujol i a part del president

Puigdemont, no trobo cap altre candidat que s'assembli ni a Artur Mas, ni a Quim Torra; em queda el dubte de Pasqual Maragall.

Ep! Amb això no vull dir, ni de bon tros, que els electors s'hagin equivocat. Soc demòcrata i acato els resultats. Opino, però, que ni Aragonès ni Illa tenen capacitat de lideratge com per dur les regnes del govern de la Generalitat. Dels altres... Pel que fa a l'abstenció, ha estat alta i tothom sabia que una abstenció així afavoriria el PSC i així ha estat. Amb això el PSC no hi té cap culpa ni cap mèrit. La causa cal buscar-la en el desencís dels independentistes per la falta d'unitat dels partits d'aquesta corda, però també en l'electorat d'ERC com a càstig a un govern que no ha donat el nivell que Catalunya requeria. El president Aragonès ha dimitit de les seves funcions directives a ERC, cosa molt coherent. El que no ha dimitit, tot i que semblava que ho anava a fer, és el seu cap a l'ombra, Oriol Junqueras, tant o més responsable que Aragonès de la desfeta del partit.

Però, qui té possibilitats de ser investit president de la Generalitat? Primer s'ha d'elegir el president(a) del Parlament i aquí rau la primera incògnita, perquè una certa influència pot tenir a l'hora de cridar els candidats a presidir la Generalitat. A primera vista, el primer a qui hauria de cridar seria Salvador Illa, però no és segur que sigui investit ni a la primera ni a la segona convocatòria car ERC ja ha manifestat que no vol donar suport al PSC. Hi ha el també possible candidat Carles Puigdemont que té molt pes específic, és molt tossut i, sobretot, molt hàbil. Per tant, tot està obert, també la convocatòria de noves eleccions, que no sé si algú la desitja. Entremig hi haurà la campanya i eleccions al Parlament Europeu que alguna influència poden tenir en tot aquest sidral.

Des del punt de vista d'interpretacions n'hi ha una que el PSC va corejar la nit electoral: "visca, visca, visca, Catalunya socialista!". Que Illa hagi guanyat les eleccions no vol dir

que es pugui fer aquesta interpretació. De primer hi ha l'abstenció i segonament l'examen del mapa polític català; gairebé tot està pintat del blau de Junts i això no és una interpretació forçada.

El color roig apareix, com sempre, amb força, a la relativament petita conurbació barcelonina, l'anomenat cinturó roig. També en alguns punts de la circumscripció tarragonina; això simplificat. Però, vist el mapa, algú pot afirmar seriosament que Catalunya és socialista? El conjunt de municipis és el que defineix un país, no unes zones determinades. Catalunya és nacionalista, independentista, no socialista. I molt menys quan la victòria del PSC no és d'Illa, sinó de Pedro Sánchez. Així ho va reconèixer el mateix Illa quan, durant la seva intervenció en la nit electoral, li va donar les gràcies pel suport rebut. A darrera hora de la campanya, quan les coses no pintaven gaire bé pel PSC, Sánchez va reaparèixer a Catalunya dos cops més dels previstos. Tenir un estat al darrere dona molta força, per aquest motiu els catalans volem el nostre, encara que pels resultats electorals no ho sembli. Que convoquin un altre referèndum d'autodeterminació i ho veurem. Per què no el convoquen?

Queden molts serrells per tenir en compte entorn dels resultats electorals de diumenge passat. Un és el recurrent i catastròfic funcionament de Rodalies ferroviàries encara en mans de RENFE i Adif. El mateix dia de les eleccions, el 12 de maig, hi va haver un col·lapse gairebé total en aquestes línies. Robatori de coure amb incendis conseqüents. Esperem que aquests fets tan casuals s'aclareixin algun dia, com encara està pendent d'aclarir l'autoria dels atemptats del 17 d'agost de 2017 en vigílies del 1r d'octubre. Llavors podrem fer interpretacions amb més coneixement de causa.

També voldria aclarir, per qui encara no ho tingui prou clar, que el PIB i les seves variacions no depenen dels governs sinó de les empreses que treballen, inclosos els empleats, dia a dia per crear riquesa. I que quan les exportacions pugen o

baixen també és responsabilitat de les empreses, no dels governs com alguna vegada se'ns ha volgut fer creure pel conseller d'Empresa o per algun ministre de Madrid. Si això ho té en compte el futur govern de la Generalitat, sigui quan sigui i el que sigui, crec que tindrà molta més credibilitat i a les pròximes eleccions les coses li poden anar millor del que li ha anat al govern de Pere Aragonès.

Finalment, i en contra d'opinions interessades però una mica cegues, el procés cap a la independència de Catalunya no s'ha acabat. Queden molts ciutadans i institucions dempeus que continuaran, continuarem, la lluita per aquest objectiu fins a la victòria o fins a la mort. Europa i el món ara ja ho saben i no amaguen el cap sota terra com fan els poders fàctics de l'Estat –sempre parlo dels poders fàctics i no dels espanyols perquè entre aquests n'hi ha de perfils diferents. El procés està més viu que mai perquè cada vegada aprenem més dels nostres propis errors i sabem corregir-los. Entre aquests errors, que espero que algun dia sabrem corregir, i que és clau per culminar el procés cap a la República Catalana és la manca d'unitat. **Ens cal unitat, el dia que sapiguem tornar a fer el JuntxsSí serem imparables.**